

maalet, om det er forsvarligt økonomisk set at binde sig til at give disse Penge ud i Løbet af 8—10 Aar. Der kan ikke være Tvivl om, at der er maaske ikke saa ganske faa, som mener, at det er det ikke; der kan heller ikke være Tvivl om, at blandt disse ikke faa ude i Befolkningen findes ikke ubetydelige Forretningsmænd og, hvad jeg for saa vidt lægger mest Vægt paa, Forretningsmænd, som har vist gennem deres Arbejde, at de ikke selv er bange for at risikere meget store Beløb til Indkøb af forskellige Ting, skønt Konjunkturerne maaske paa de paagældende Tider har været meget høje. Naar disse Forretningsmænd ved de paagældende Lejligheder har ment at turde risikere de Penge, og naar de den Dag i Dag ikke viger tilbage for f. Eks. at købe Skibe, som dog ogsaa er Genstande, der kan koste ikke saa ganske faa Penge, er det naturligvis ud fra den Betragtning, at det er forsvarligt, naar den paagældende Ting kan betale sig i Drift. Det er da ogsaa en Selvfølge, at skal der overhovedet findes nogen økonomisk Berettigelse for at skride til dette Anlæg nu, maa det være denne, at Broen forretningsmæssig set kan betale sig.

Efter de Oplysninger, der foreligger, tror jeg, man har Lov til at sige, at der er i hvert Fald en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at en forsvarlig Forrentning vil kunne paaregnes. Det maa heller ikke glemmes — det er for den Sags Skyld allerede bemærket af det ærede Medlem Hr. Bjerring —, at hvis man ikke ret snart skrider til dette Anlæg, vil det neppe kunne undgaas, at der maa foretages betydelige Udvidelser i Fredericia, idet vist de fleste rejsende vil erkende, at Forholdene i Fredericia i hvert Fald i Sammenligning med det øvrige Land ikke er videre betryggende med Hensyn til Sikkerheden. Ud over dette, at man i Udvalget, saa vidt Sikkerhed kan skaffes, har faaet Sikkerhed for, at Foretagendet kan forrente sig, er der gennem Udvalgets Arbejde opnaaet dette, at andre efter Statsbaneledelsens Opfattelse baneteknisk set mindre vigtige Banearbejder er udskudt, hvilket medfører, at de Pengebeløb, som Statsbanerne vil have at anvende i Løbet af de 6—8, maaske 10 Aar, ikke vil blive større, end hvis man holdt sig til allerede vedtagne Love. Paa dette Moment maa jeg tilstaa, at jeg lægger ganske overordentlig stor Vægt, jeg tror, at turde sige: saa stor Vægt, at jeg vilde have været meget betænkelig ved at gaa med til Anlægget, hvis ikke dette var sket. Her overfor vil man naturligvis fra visse Sider sige, at det ikke er nok, for man

kunde have undgaaet begge Dele og derved have sparet baade Pengene til Broen og Pengene til de paagældende Dobbeltspor. Dertil vil jeg sige, at vi kan ikke leve af slet ingenting at gøre. Lige saa lidt som man i den private Virksomhed kan leve af at ligge fuldkommen todt, lige saa lidt kan Statsvirksomheder leve deraf. Det er en sørgelig Kendsgerning, at der i Øjeblikket slet ikke er saa lidt Arbejdsløshed, og selv om Arbejderbeskæftigelse og Valutaspørgsmaalet med en vis Berettigelse kan betragtes som to forskellige Problemer, saa vil dog ingen kunne benægte, at ogsaa Arbejderbeskæftigelses-Problemet i sig selv er et vigtigt Problem, og at man i hvert Fald i nogen Grad vil forøge Arbejdsløsheden, hvis man stiller sig paa Standpunktet: Ingen offentlige Arbejder, selv om de økonomisk set er forsvarlige. Da Kontoen for Udvidelser ved Statsbanerne ikke vil blive forøget ved det her foreslaaede, kan jeg ikke skønne rettere end, at der foreligger tilstrækkeligt økonomisk Grundlag for, at man kan stemme for Lovforslaget.

Det fremgaar af Betænkningen, at Udvalget angaaende den, om jeg saa maa sige, valutamæssige Side af Sagen har haft en Forhandling med den højtærede Finansminister. At den højtærede Finansminister paa Forhaand maatte antages at være sympatisk stemt for Projektet, kunde man for saa vidt slutte sig til alene deraf, at Forslaget er kommet frem. Man maa imidlertid ikke glemme, at i Tidsrummet mellem Forslagets Fremkomst og det Tidspunkt, da Forhandlingen med Finansministeren fandt Sted, havde der fundet meget store Valutaforskydninger Sted. Ikke desto mindre fastholdt den højtærede Finansminister det Standpunkt, at det var forsvarligt at skride til Anlægget. Jeg nærer ikke Tvivl om, at den højtærede Finansminister angaaende denne Sag ikke har handlet alene ud fra rent personlige Synspunkter, men jeg gaar ud fra, at den højtærede Finansminister i Kraft af det Ansvar, som han maa handle under som Finansminister, har benyttet Tiden til at forhandle med Kredse indenfor Befolkningen, som kan antages at have særlig Forstaaelse af, hvad der økonomisk set kan betragtes som forsvarligt og hvad ikke. Den højtærede Finansminister fastholdt ikke desto mindre det berettigede i at skride til Anlægget. Ogsaa paa dette Punkt lægger jeg, maa jeg tilstaa, ikke ringe Vægt. Efter alt foreliggende kan jeg altsaa anbefale, at man skrider til dette Anlæg, ikke ud fra det Synspunkt, at vi skulde se noget afgørende i, at vi kunde opnaa Enighed